

ΕΤΟΣ Α'

ΓΡΑΦΕΙΑ

17-Ώδος Σολωμού-17

ΑΡΙΘ. 16

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Αὐγούστου 1902.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ἡ κυκλικὴ τράπεζα ἤρχισε νὰ κινῆται, καὶ διὰ τῆς κινήσεως αὐτῆς σιγῇ γενικὴ ἐπικράτησεν.

Εἶτα ἤρχισαν αἱ συνήθεις ἐρωτήσεις καὶ ἀσειόητες ἀτινές· λαμβάνουσι χώραν μεταξύ τῶν συσπίστων μαγνητιζόντων καὶ τῶν ἐξ ἀντιθέτου φανατικῶν.

Ἡ τράπεζα ἐκινήθη πάλιν, περιστροφικῶς περὶ τὴν δμηγυριν ὡσεὶ τὸ ἐντὸς πνεῦμα, νὰ ἐχαιρέτα τοὺς καλέσαντας αὐτό.

Αἱ μετὰ ταῦτα ὁμῶς ἀπότομοι κινήσεις καὶ τὸ ἀκανόνιστον τῶν στρεφῶν ἐδείκνυον τρόπον τι ἂ

καὶ τὸ εἶδος τοῦ περιεχομένου ἐντὸς τῆς τραπέζης πνεύματος.

Πανικὸς κατέλαβε τὴν δμηγυριν ἥτις δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ, διὰ τῆς ρυθμικῆς τοῦ ποδὸς τῆς τραπέζης κινήσεως τὸ ὄνομα τοῦ ταρχοπειοῦ πνεύματος.

Τέλος ὁμῶς ἐπανεκάθησαν οἱ ψυχραιμότεροι περὶ τὴν τράπεζαν· καὶ εἰς αὐτῶν λαβῶν χάρτην καὶ γραφίδα ἐθήκε ταῦτα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Τότε ἐφάνη καὶ ἡ τράπεζα ὡσεὶ συγκατατεθεῖσα.

Ἴσως τὸ ἐντὸς πνεῦμα ἐζήτει νὰ γράψῃ. Τοῦτο ἦτο.

Ὁ δὲ νέος ἐκεῖνος λαβὼν τὴν γραφίδα ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου.

Ἡ χεὶρ του μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ τρέμῃ σπασμοδικῶς· εἶτα νὰ γράφῃ ἀκανονίστως καὶ τέλος νὰ γράφῃ δι' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα ὡς ἐξῆς.

Καὶ πέραν τοῦ τάφου ὑπάρχει ἔρως !
Καὶ ἐν τῷ "Ἄδῃ ὑπάρχει ἐγκλημα !
Εἶμαι ψυχὴ ἐγκληματίσασα !
Καὶ εἰς τὸ ἐγκλημα μ' ὤθησεν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς
ἔρως μου, τὸν ὁπίον καὶ εἰς τὸν τάφον ἀκόμη
ἠσθάνομαι.

"Ἡμῖν παρθένος ἐπὶ τῆς γῆς τό τε σῶμα καὶ
τὴν ψυχὴν.

'Ἐν τῷ "Ἄδῃ εἶμαι δολοφόνος ! Κατηραμένη
ἡ στιγμή ἐκείνη καθ' ἣν ἐπὶ τῆς γῆς ἠγάπων
τὸ θῦμα μου.

Τὸ ἠγάπησα παραφύρως ὡς τρελλή !

'Ἡγάπων ὅμως χωρὶς ν' ἀνταγαπῶμαι !

"Ἐφθινον δῆλον ὅτι καθ' ἐκάστην καὶ τέλος
Μαίον τινα ὁ θάνατος μ' ἔσυρεν εἰς τὸ μνήμα.

"Ἡμῖν νεκρά !

'Ἐτάφην ἀλλὰ τὸν θρῆνον τὸν ὁπίον ἐπόθει
ἡ ψυχὴ μου δὲν ἤκουσεν.

'Ὁ λατρευτός μου δὲν ἔκλαυσε, δὲν ἠκούσθη
ἦσεν ἕνα νεκρὸν ὅστις δι' αὐτὸν ἀπέθιθησεν.

'Ἄλλ' ἡ ἐρώσα εἰσέτι ψυχὴ μου τοῦ ἀφρόν-
τιδος νεκρικοῦ ἔδραμε πρὸς αὐτόν· καὶ ἔστη
πρὸ τῆς κλίνης του καὶ τὸν ἀπεθύμαζε κοιμώ-
μενον.

Μόνον ἐκεῖ διὰ τοῦ ὕπνου ὡς διὰ κηλιδω-
τοῦ διακράγματος ἡ ψυχὴ μου ἠδύνατο νὰ θω-
πεύσῃ τὴν ψυχὴν του.

Φεῦ ! ὅμως ὁπία μεταβολή, κατὰ τὴν συν-
έντευξιν ἐκείνην τῶν δύο ψυχῶν, ἐπὶ τοῦ ἱλαροῦ
του προσώπου.

Τίς εἶδε πόσα αἱ ψυχὰί μου εἶπον καὶ πόσα
ἐξ ἐκείνων τὰ ὁπία ἐλέχθησαν ἐβασάνιζον τὸν
κοιμώμενον νεανίαν.

'Ἡ μερρὴ του ἠλλειώθη· ἀποτύπωμα φρί-
κης καὶ τρόμου ἐζωγραφήσθη ἐπ' αὐτῆς· καὶ διὰ
φθερῶν κραυγῶν ἐδήλου ὡς νὰ εἰδίωκεν τὸν κοι-
μώμενον σκελετὸν καὶ δαίμονες.

'Ἡτο τύψις συνειδότος ἐν τῷ ὕπνῳ !

'Ἐν τῷ ὕπνῳ τὸ σῶμα ἀναπαύεται· ἡ ψυχὴ
γρηγορεῖ.

'Ἀλλὰ ἐν τῇ ἐγρηγόρσει διωκομένη ὑπὸ δι-
καίας μάστιγος καταφεύγει ἐντὸς τοῦ ἁλλίου σώ-
ματος, ὅπερ ἰδοὺ το σφιδάζον ἐπὶ τῆς κλίνης
του.

Τέλος ὁ δυστυχὴς νεανίας ἠγέρθη καὶ ἀλλό-
φρων ἐνεδύθη ταχέως· ἡ δὲ νύξ καθίστα αὐτὸν

ἀπαίσιον τρέχοντα πρὸς τὸ νεκροταφεῖον τῆς
πόλεως.

"Ἐτρέχεν ἐκεῖ ἐνθα ὑπῆρχεν εἰς τάφος ἀνοι-
χθεὶς δι' αὐτὸν διπλῶς· ὅπως κρυφθῆ τὸ ἄγνον
σαρκίον μου καὶ ὅπως μετ' αὐτοῦ συνθάψῃ μετ'
ὀλίγον τὸ αἰμόφυρτον σῶμα του !

"Ἐγραψεν καὶ ἔθηκεν εἰς τὰ θηλάκιά του τὴν
ἐξῆς σημείωσιν.

« Ἀποθνήσκω δι' ἐκείνην, μὴ ἀντέχων εἰς
τὰς νυκτερινὰς βασάνους. »

Κράτος περιστροφῆς ἠκούσθη μετὰ ταῦτα ἐν
τῇ νυκτερινῇ σιγῇ καὶ γδοῦπος σώματος ἐτάρα-
ξε τὸ καλύπτον τὸν νεκρὸν μου γῶμα !

Ἡυτοκτόνησεν ἐπὶ τοῦ τάφου μου !

Ἡυτοχειριάσθη ἐκείνος καὶ κατεργαστῆς τῆς
αὐτοκτονίας του ἦτο ἡ ψυχὴ μου !

'Ἡ μία κακοῦργος ψυχὴ νῦν ἐπερεύετο πρὸς
συνάντησιν τῆς ἐτέρας.

Συντηντήθησαν καὶ πάσχουσιν ἀμειβαίως ἐπί-
τι ἀμειβαίως ἡ μὲν ἐν τῇ ζωῇ ἡ δὲ ἐν τῷ τά-
φῳ, ἔσφαλόν.

"Ἐαυτοὶ ὁ μνηρῆς ἐπιπέπτως τοῦ νεκροτα-
φεῖου παρατηρεῖ ἐπὶ τοῦ διπλοῦ τάφου, νὰ πε-
ρυγίξῃ μίαν λευκὴν ἢ περιστερὰ καὶ εἰς μέλας κόραξ
καὶ ἡ λευκὴ ἐκείνη περιστερὰ διώκει καθ' ὅλην
τὴν ἡμέραν τὸν κόρακα· καὶ τοῦτο συμβολίζει
τὴν ψυχὴν μου διώκουσαν τὸν ἄπιστον ἐραστὴν
μου ὅτε αὐτὸς εὐρίσκετο ἐν ἡμέρᾳ, ἐν τῇ ζωῇ ὡ-
λον ὅτι. Τὴν δὲ νύκτα ἦτις συμβολίζει τὸν θά-
νατον ὁ κόραξ καταβάλλεται πίπτει καὶ σφιδά-
ζων ρίπτεται νεκρὸς ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐκείνου·
μετὰ ταῦτα ἀρχίζου νὰ πληρῶσι τὴν νυκτερι-
νὴν αὔραν ἄγριαι καὶ πέθιμαι κρωγμαὶ εἰωνίζο-
μενοι πόνους καὶ βασάνους.

Καὶ οὗτοι συμβολίζουσι τὰς τύχας δύο ψυ-
χῶν ἐν τῷ "Ἄδῃ μιᾷ δολοφόνου καὶ μιᾷ κα-
κούργου !

'Ἐναῦθα ἡ χεὶρ τοῦ γράφοντος ἔσθη· ἕκα-
στος δὲ τῶν μαγνητιζόντων ἔλεγεν ἐν ἐπιλόγῳ
ἀναχωρῶν.

— Ὑπάρχει καὶ πέραν τοῦ τάφου ἔρως !

— Ὑπάρχει καὶ πέραν τοῦ τάφου κακοῦρ-
γία !

Ἄϊνος.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

2.

Θὰ τρέξω καὶ στὸν ὕπνο σου
Σκιὰ λαχταριομένη
Νὰ σβύσω ἀπὸ τὴ μνήμη σου
Τὸν κάθε στοχασμό·
Θὰ σκύψω μὲς τὸ στῆθος σου
Μὲ τὴν καρδιὰ θλιμμένη
Νὰ πνίξω κάθε πόθο σου
Καὶ κάθε σου παλμό.

Κι' ἂν ἴσως καὶ τὸ στόμα σου
Προφέρῃ τ' ὄνομά μου,
Κι' ἀγάπης λόγι' ἀνέκφραστα
Γιὰ μιὰ στιγμή μου πῆ,
Σὰν ἀνοιχτοῦν τὰ μάτια σου,
Θὰ θάψω στὴν καρδιὰ μου
Τὴν τόση μου ταπεινώσι
Τὴν τόση σου ντροπή.

Κάτων.

ΠΕΡΙ ΛΕΥΚΑΝΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ (Ἐράνισμα.)

Τὸ γῆρας εἶναι μίαν ἐκ τῶν λυπηροτέρων πε-
ριόδων τῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς· ἡ δὲ λευκανσις
τῶν τριχῶν εἶναι φαινόμενον τὸ ὁποῖον ὁ καθεὶς
θα ἐπιθύμει νὰ ἀποφύγῃ ἢ καὶ μετριάσῃ τοῦτο
ἐφ' ὅσον τὸ δυνατόν· διὰ ταῦτα παρατηροῦμεν
ὅτι ἰκανὸς ἀριθμὸς ἐκ τῆς ὑπὸ λευκάνσεως τῶν
τριχῶν ἠλισκομένων προσώπων φροντίζει ἐπιμε-
λῶς καὶ διὰ παντός τεχνητοῦ μέσου δηλ. βραφῆς
κλπ. νὰ ἀποκρύψῃ τὴν ἐναρξίν αὐτῆς προτιμῶν
ν' ἀπαρηθῇ τὸν ἐκ ταύτης προκαλούμενον σε-
θασμόν.

Περὶ τοῦτου λοιπὸν τοῦ ἐκ τῶν πρωτίστων
τοῦ γῆρατος φαινομένου θέλομεν διαλάβῃ, ἐν-
ταῦθα.

Πάντες βεβαίως παρατηρήσαμεν τὴν ἀπώλει-
αν τῆς χροῆς τῶν τριχῶν εἴτε εἰς ἑαυτούς εἴτε
εἰς τοὺς περὶ ἡμᾶς. Ἡγέρθη ὅθεν ζήτημα ἐπι-
στημονικὸν ἐὰν αἱ τρίχες εἶναι δυνατόν νὰ ἀπο-

λέσωσι τὴν προτέραν αὐτῶν χροῖαν καὶ νὰ κα-
ταστῶσι λευκαὶ ἢ εἶναι αὐταὶ νέαι τρίχες αἰτι-
νες εἰς ὠρισμένον στάδιον ζωῆς ἄρχονται νὰ φύ-
ωνται ἀνευ χρωστικῆς οὐσίας ἀντικαθιστῶσαι
οὕτω τὰς πρότερον κεχρωσμένας. Καὶ ὅσον ἀφ-
ορᾷ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν τουτέστιν τὴν ἐκφυ-
σιν λευκῶν τριχῶν εἰς ὠρισμένον στάδιον ζωῆς,
πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν πρότερον κεχρωσμένων
τοιούτων, δὲν ἔχομεν ἐπιχειρήματα οὐδὲ ἐπι-
στημονικῶς ἀληθῆ μαρτύρια ἱκανὰ νὰ πείσωσιν
ἡμᾶς περὶ ὑποστηρίξεως τῆς θεωρίας ταύτης·
καθ' ὅτι παρατηροῦμεν νέους εἴτινες εἰς ἡλικίαν
25 ἐτῶν ἔχουσι λευκὴν τὴν κόμην ὡς καὶ εἰ 70
ἐτῶν γέροντες. Ἐπίσης ἔχομεν παραδείγματα
καθ' ἃ ἡ λευκανσις τῶν τριχῶν ἐπιτελέσθη ὁ-
λως αἰφνηδίως εἰς διάστημα μάλιστα ὀλιγώτερον
τῶν 24 ὡρῶν (κατόπιν μεγάλου φόβου, ὡς κατὰ
τοὺς τελευταίους χρόνους μετὰ Σιδηροδρομικὰ ἀ-
τυχήματα.) Πελλῶ δὲ πλείονα τοιαῦτα ἔχομεν
ἐν πέντε ἢ ἐξ ἡμέραις καὶ κατόπιν μεγάλων καὶ
ἰσχυρῶν συγκινήσεων.

'Ἡ ἐπείρεια ὅθεν τοῦ μεγάλου φόβου καὶ
τῶν ἰσχυρῶν συγκινήσεων ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ
συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ προκαλέσωσιν ὡς ἀναφέρο-
μεν ἀνωτέρω τὴν μεταλλαγὴν καὶ ἀπώλειαν
τῆς χροῆς τῶν τριχῶν τοῦθ' ὅπερ ἀναγκάζει
ἡμᾶς νὰ ὑπολάβωμεν τὰς τρίχας ὡς ἐχούσας
σχέσιν στενωτάτην μετὰ τοῦ λοιποῦ ὄργανισμοῦ
καὶ ἀπαρτιζούσας καὶ αὐτὰς ζῶντα στοιχεῖα
τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν δὲ
τοῦ ἀνωτέρω συμπεράσματος ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσω-
μεν μικροσκοπικῶς τριχὰ διὰ φακοῦ μεγεθυντι-
κοῦ 100—150 διαμέτρων ὁπότε παρατηροῦμεν
τὰ ἀκολληθῆ.

'Ἡ θριξὶ παρουσιάζεται ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον
ἐν εἶδει κορμῶ ἀπαρτιζομένου ὑπὸ ἀπείρων ἐπι-
μήκων καὶ λεῖαν λεπτῶν σωματίων ἀτρακτοει-
δῶν τὸ σχῆμα καὶ ἐγκλειόντων λεπτότατα χρω-
στικὰ κοκία ἀνάλογα τὴν χροῖαν πρὸς τὴν τῆς
ἐξεταζομένης τριχῆς ἦτοι μέλαινα, καστανα, ἢ
ξανθὰ τοιαῦτα ἀπαρτιζόμενα οὕτω τὸ κυρίως
στέλεχος τῆς τριχῆς· ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω
σωματίων παρατηροῦμεν καὶ ἕτερον στρώμα

κεντρικὸν ἀπαρτιζόμενον τοῦτο ἀπὸ σειρῶν
σωματίων ἐπιχειμένων τῶν μὲν τοῖς δὲ,
σχηματιζόμενα οὕτω στήλην πρὸς ὁμοίαν
τοιούτην ἐξ ἐπιχειμένων πινακιδίων. "Ε-

καστον τῶν σωματίων αὐτῶν διακρίνομεν συνήθως διὰ τῆς λέξεως κύτταρον· καὶ ἐγγλείει ἀπάσας τὰς ιδιότητας τῶν ἀπλουστέρων ζωϊκῶν ὄντων, ἔχοντα πυρῆνα στρεγγύλον ἢ ὠσειδῆ εἰς τὸ κέντρον αὐτῶν εἰς δὲ τὸ περιέχοντα κοκία χρωστικῆς καθ' ὅλα ὅμοια πρὸς τὰ παρατηρούμενα εἰς τὰ ἀτρακτεϊδῆ τῆς περιφερικῆς στιβάδος τῆς τριχῆς σώματα.

Τὰ κύτταρα τῆς κεντρικῆς ταύτης στιβάδος τῆς τριχῆς εὐμοιροῦσι ζωῆς καθ' ὅτι παρατηρούμεν μεταβολὰς αὐτῶν ὡς πρόσθετον σχῆμα καὶ τὴν χροιάν, τοῦθ' ἔπερ καταδεικνύει σαφῶς ὅτι ἐκεῖ λαμβάνουσι χώραν φαινόμενα κινήσεως καὶ ζωῆς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ χρωστικὴ τῶν σωματίων αὐτῶν ἐκλείπει καὶ τότε τινὰ ἐκ τούτων ἀποσπῶνται ἐκ τῶν γεινιαζόντων αὐτῆς, μετακινεῦνται καὶ ἀρχοῦνται νὰ ἐκπέμπωσι πρόσθετον πρὸς τὴν περιφερικὴν ζώνην τῆς τριχῆς διὰ τῶν ὁπίων συλλαμβάνουσι καὶ καταβροχθίζουσι τὰ χρωστικὰ κοκία αὐτῆς καταστρέφοντα αὐτὸ πλεῖστον μέρος ἢ καὶ ὀλόκληρον τὴν χρωστικὴν οὐσίαν ἣτις τὰ περιβάλλει ἥτοι παρατηρούμεν καὶ ἐνταῦθα ὅτι λαμβάνει χώραν ἐνεῖνο τὸ ὁπίον παρατηρούμεν εἰς τὰς ἐν τῷ γλυκίῳ ὕδατι ἀμοιβάδας αἵτινες καθροχθίζουσι τὰ στερεὰ σώματα ἅτινα τὰς περιβάλλουσι.

Τὰ κεντρικὰ ταῦτα κύτταρα καταβροχθίζοντα τὰ χρωστικὰ κοκία τῆς περιφερικῆς φλυώδους στιβάδος τῆς τριχῆς μετακινεῖται τὴν χρωστικὴν αὐτῆς οὐσίαν εἰς τὰς ρίζας ταύτης, εἴτε εἰς τὰς ρίζας εἴτε ἐκτός τούτων. Ὅθεν ἡ λεύκανσις τῶν τριχῶν, οὐδὲν ἄλλον ἐστὶν ἢ ζωϊκὴ ὑπερενεργητικότης τῶν κεντρικῶν κυττάρων ἐχόντων τὴν ιδιότητα νὰ καταβροχθίζωσι τὴν χρωστικὴν οὐσίαν καὶ νὰ τὴν μεταφέρωσι ἀλλοῦ.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπιστεῦθη καὶ ὑπεστηρίχθη ὅτι αἰτία τῆς λευκάνσεως τῶν τριχῶν ἦτο ἡ εἰς αὐτὰς εἰσόδος ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ ναὶ μὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ἀπὸ δύναται νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῆς τριχῆς ἀλλὰ ἡ ποσότης αὐτοῦ δὲν εἶναι ἐπαρκὴς ὥστε νὰ ἐξηγητῆ καὶ ἡ ἐκ τούτου λεύκανσις αὐτῆς· ἄλλως τε παρατηρούμεν τριχὰς κεχρωσμένους ἐγκλειούσας ἰκανὴν ποσότητα ἀέρος χωρὶς νὰ γίνωνται λευκαὶ καὶ τούναντίον λευκὰς τοιαύτας μὴ ἐνεχούσας καθολοκληρίαν ἀέρα.

Ἡ λεύκανσις τῆς κόμης καὶ τῶν τριχῶν εἶναι ἀποτέλεσμα οὐχὶ τῆς εἰσόδου ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐν αὐταῖς ἀλλὰ τῆς καταστρεφῆς τῆς χρωστικῆς οὐσίας αὐτῶν ἣτις ἐπιτυγχάνεται τῆς παρεμβάσει τῶν μετακινουμένων κυττάρων τῆς κεντρικῆς στιβάδος αὐτῶν. Τὸ γεγονός τούτο εἶναι ἰκανόν νὰ ἐξηγητῆ πλεῖστα φαινόμενα λευκάνσεως ἅτινα ὑπὸ διαφόρων συγγραφέων ἔχουσιν ἀναγραφῆ. Οὕτως ἡ αἰφνιδια λεύκανσις ἦν ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν δέον νὰ ὑπαχθῆ εἰς ὑπερενεργητικότητα ἰκανῶς μεγάλην τῶν μυελωδῶν κυττάρων τῆς τριχῆς ἅτινα καταβροχθίζουσι καὶ μεταφέρουσιν ἀλλοῦ τὴν χρωστικὴν οὐσίαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δηλαδὴ μεγάλου φόβου καὶ ἰσχυρῶν συγκινήσεων· φαίνεται ὅτι ὁ ὄργανισμός παράγει οὐσίαν τινὰ ἣτις ἐνεργεῖ ἐπὶ τῶν κυττάρων αὐτῶν αὐξάνουσα τὴν ιδιότητα αὐτῶν τοῦ νὰ δρᾷ τῶν τῶν χρωστικῶν κοκίων.

Τὸ γεγονός ὅτι τριχὲς τινὲς λευκαίνονται κατὰ τμήματα τοῦ μήκους αὐτῶν ἀφίνουσαι δηλαδὴ τμήματα κεχρωσμένα παρεμβεβλημένα μεταξὺ λευκῶν τοιούτων δύναται νὰ ἐξηγητῆ διὰ τῆς διαφορῆς ἐντάσεως ἐνεργητικότητος τῶν χρωστικῶν εἰς τὰ διάφορα αὐτὰ τμήματα.

Τὰ κεντρικὰ κύτταρα τῆς τριχῆς κατὰ μετὰ χρωστικῆς ἔρχουσι εἰς τὸ πάχος τῆς τριχῆς διευθυνομένη εἴτε πρὸς τὰς ρίζας τούτων ἢ καὶ πρὸς τὰ ἐκτός. Τοιοῦτοτρόπως κοιλινοῦσι ταῦτα τὰς τριχὰς καὶ ἀφίνουσι κενὰ δυνάμενα νὰ πληρωθῶσιν εὐκόλως ὑπὸ ἀέρος· εὐκόλως ἐνενοῖται λοιπὸν διατὶ μία θριξὶ λευκαίνουμένη ἐγκλείει φουσαλίδας ἀέρος.

Ἡ λεύκανσις τῶν τριχῶν ἣτις εἶναι τὸ μάλλον καταφανές φαινόμενον τῆς ἐνάρξεως τοῦ γήρατος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα τοῦ μηχανισμοῦ καθ' ὃν ἐπιτελοῦνται αἱ γενετικαὶ μεταλλάγαί.

Εἰς τὰς τριχὰς ἡ μεταλλάγη γίνεται διὰ τῆς ὑπερενεργητικότητος ὠρισμένων κυττάρων καταστρεφόντων τὴν χρωστικὴν οὐσίαν. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ὄργανα τοῦτ' ἐστὶν παρόμοια κύτταρα ἀλλοιοῦσι καὶ καταστρέφουσι τὰ φυσιολογικὰ στοιχεῖα τῶν ἰσθῶν ἅτινα τὴν μεγάλην σπουδαιότητα κέκτηνται διὰ τὴν ζῶν τῶν ὄργανισμοῦ.

Ἡλίας Ι. Ἀλεβυζάκης.

Ἡ ΛΥΡΑ ΜΟΥ

Ἐνῶ γλυκὰ μὲ τόση ἀρμονία.
τραγουδι εὐαλλὰ ἐρωτικό.
Μία τῆς λύρας μου χορδὴ χαλαεῖ
καὶ τ' ἄσμα ἔπαψε τὸ μαγικό !

Πῶς μὲ τὴ λύρα μου μοιάζ' ἡ καρδιά μου!
Σὰν τῆς ἐφύγ' ὁ ἔρωσ σκοτεινὰ
τὰ ἐβλεπε, ὅποταν αἰφνης γι' ἄλλη
ἀρχίνουσε παρθένα νὰ πονᾷ.

Ἄλλη λοιπὸν πέρνω χορδὴ καὶ βάζω
νὰ συνεχίσω τ' ἄσμα τ' ἐρωτικό.
Κι' ἀληθεῖνά ! μὲ θεῖα μελωδία
πάλι ἀρχίνουσε τραγουδι μαγικό.

Ροδόλφος.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Μαργαρίτα.

Πόσον ἦτο ὠραία !

Ἄλλὰ δὲν ἐθυμοῦμαι· ξανθὴ ἢ μελαγχροινὴ ἦτο; οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν γαλανοὶ ἢ καστανεῖ; τὸ ὄνομά τῆς ἐπίσης μοῦ διαφεύγει, ἐὰν αὕτη σήμερον εἰρήχετο ἀπὸ πλησίον μου ἴσως νὰ μὴ τὴν ἀνεγνώριζον. Πόσον τὰ πράγματα μεταβάλλονται. Τὴν γυναῖκα ταύτην ἣτις καθ' ὅλον τὸν βίον μου ὑπῆρξε ἡ μόνη μου σκέψις, τὴν γυναῖκα ταύτην διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐδίδομ γῆν καὶ σύρανόν, καὶ ἡς τὸ ὄνομα ταύτην τὴν στιγμὴν μοῦ διαφεύγει, θὰ τὴν καλέσωμεν ἂν θέλετε : Μαργαρίταν.

Καὶ ἰδοὺ πῶς τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Τὴν συνήνησα, καὶ ἐθαμβώθη. Τὸ ἄρωμά τῆς μὲ ἐξάλησε, τὰ θέληγτρα τῆς μὲ κατεγοῆτευσαν. Καὶ παράφρων ἐκ τοῦ πάθους ὅπερ ἐπλημμύρει τὰ χεῖλη μου ἐψέλλισα :

— Σ' ἀγαπᾷ.

Ἄ ! ὁποῖαι στιγμαὶ ἀνεκφράστων ἀγωνιῶν καὶ ἀφάτων ἐκστάσεων ὑπῆρξαν. Ἀλληλοδια-

ETIENNE MARTZOHIS

Εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸν ἀνά τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων τὸ ὄνομα τοῦ συμπαθοῦς ποιητοῦ τοῦ ὁποῖου ἡ εἰκὼν σήμερον κοσμεῖ τὰς στήλας τῆς «Φυλλίδος». . . Πολλὰ ἐγράφησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς εἰς τε τὸν ἑλληνικὸν τύπον καὶ εἰς ἔγκριτα τῆς Ἑσπερίας φύλλα περὶ τῶν ἔργων του ὥστε πᾶς χαρακτηρισμὸς αὐτῶν ἐν τῷ περιορισμένῳ τῆς «Φυλλίδος» χώρῳ καθίσταται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀσκοπος ἐπανάληψις. Ἀναφέρομεν δύο μόνον γεγονότα ἐσχάτως λαβόντα χώραν, τὴν παρὰ τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σορβόνης δαπάναις αὐτῶν ἐκδόσιν τομίδιου ποιημάτων του τιμῆς ἐνεκεν (*Étienne Martzohis—Sonnets publiés par Emile Zegrand et Hubert Pernot — Paris 1899*) καὶ τὴν παρὰ τοῦ Ἑθνικοῦ Εὐεργέτου Γρηγορίου Μπρασλῆ ἰδίᾳ δαπάνῃ ἐκδόσιν τῶν ποιημάτων του, ἅτε δεικνύοντα ἀρκετὰ τοῦ ἀνδρὸς τὴν ὑπέροχον ἀξίαν.

δύως δεινά! ἑλπίδες καὶ τρομερότερα ἀπελπίζουσι κατεφέροντο ἐν τῇ ψυχῇ μου καὶ ἐκύλιον ἐν αὐτῇ τὴν ταραχὴν των. Ἐπὶ τέλους! Εἰς τὰς ἐπιμόνονας παρακλήσεις μου αὕτη ἐπέδωκε ν' ἀπαντήσῃ ἐσπέραν τινὰ μὲ ἐξ ἀπὸ τὰ ἀνεξήγητα ἐκείνα μειδιάματα ἅτινα διαπερῶσι τὴν καρδίαν τοῦ ἔραστοῦ, μὲ ἀσαφῆ αἰσθηματικὸν λόγον ἐν τῷ ὑποφῶ ἀναδιψᾷ τις ἕνα γωφίση τὰς ὑψίστας βεβαιότητας, ἐν συνόψει τέλους ὅταν τῆς εἶπον. «μὲ ἀγαπᾷ;» μεῦ ἀπάντησεν:

— Ἰσως.

* * *
Ἦδη ἡ ἡμέρα ἔφθασεν ὅπου αὕτη ἐπέδωκεν εἰς τὸ ἰσχυρογνώμων πάθος ὑψ' οὗ κατατροχουμένη. Πλήρης ἐρωτικῆς μέθης τότε τῇ ἔλεγον: «Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ.» Καὶ οὗ ἐπρόσθεσα, «μὲ ἀγαπᾷ;»

Κρυπτούσα τὸ κατακόκκινον πρόσωπόν της ἐπὶ τῆς ὀσφύος μου χαμηλὰ πολὺ χαμηλὰ μεῦ ἐμουρμουρίζε:

— Ὁ λόγος.

* * *
ὦ! ἰδύτητες κατακτήσεων τῶσων ἐπιθυμιῶν! ὦ! ἄρηται ἀπολαύσεις! πόσους ἀσπασμοὺ ἐδώσαμεν πρὸς ἀλλήλους· πόσους ἐδώσαμεν ὁμοῦ ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας:

— Πολύκις.

* * *
Ἄλλ' ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νέφη ζοφερά ἤρχισαν νὰ καλύπτωσιν τὸν ὀρίζοντα τῆς ζωῆς μας. Ὅποιος μυστηριώδης καὶ ἀπαίσιον φῶσμά ἤρχετο νὰ ἐμβάλλῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν μας παράδοξα ὑπεκκαίματα μελαγχολίας; ἀνθίστάμενος δὲ ἐρρωμένως ἐναντίον τῶν θλιβερῶν τεύτων ἀγωνιῶν, ὠρμήθην μετὰ μανίας μεθυμένως ἐκ τῶν ἡδονῶν ἐν τῇ καταδιώξει τῶν πλέων διαπύρων ἀπολαύσεων.

Ἄχ! πόσον ἠγάπησα τὴν γυναῖκα ταύτην!

— Περιπαθῶς.

* * *
Ἡ ἀπαισία ἡμέρα ἦλθεν, ὅτε ἔμαθον ὅτι μὲ ἠπάτα τρελλὸς ἐξ ὀδύνης, ἄφωνος, ἔμεινα κατ' ἀρχὰς ἐκπληκτος· ἐκλινισα ἐπὶ μακρὸν, καὶ ὅταν ἐθρόνουν ἐπιθύμουν νὰ τὴν ἐξετάσω, νὰ βυθισθῶ εἰς τὰ βῆθη τῆς ἀπίστου καρδίας της,

νὰ γνωρίσω ὅτι τὴν ἔκτασιν τῆς ἀθλιότητός μου. Τὴν ἠρώτησα πνευστιῶν:

«Δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον, μὲ ἠγάπησας ποτέ;» καὶ μεῦ ἀπάντησε μὲ ἐν ἀπὸ τὰ ἀνεξήγητα ἐκείνα μειδιάματα ἅτινα διαπερῶσι τὴν καρδίαν τοῦ παραούρου ἔραστοῦ:

— Καθόλου!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ζύπ.

ΓΗ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΣ

1.

Κᾶτι περνᾷ ἀφ' τὰ στήθη
Ποῦ τὸ κορμὶ σαλεύει,
Κᾶτι νὰ ὄγῃ γυροῦει
Κι' ἀθάνατο νὰ ζῆ.

Κᾶτι περνᾷ ἀφ' τὸ νοῦ μου,
Κᾶτι ποῦ ἡ σκλάβη ἢ πέννα
Γυροῦει ἀπελπισμένα
Νὰ κλείσῃ στὴ τροφί.

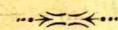
Στὴν τρομερῇ τὴν πάλιν
Γροικᾷς καινούργιους ἤχους
Βλέπεις ἀντάρτες στίχους
Στὸ κίνημα τοῦ νοῦ.

Κ' ἡ σκλαβωμένῃ ἰδέα
Ξετρέχει μοναχὴ της,
Ἐλεύτερος πολίτης
Τ' ἀπέραντου οὐρανοῦ.

2.

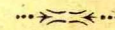
Γιὰ σὲ στὸν κόσμο τρέχω
Μὲ μάτια θολωμένα,
Παράτησα γιὰ σένα
Τὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ.

Ἐκρούθηκα στ' ἀστέρια.
Στὴ λάμπη, στὸ σκοτάδι,
Ἐζήτησεν στὸν ἄδη
Τὴ λευτεριά τοῦ νοῦ.

Λαχτάρισα γιὰ σένα
Καὶ μάτωσα τὸ σῶμα.
Κυλιόσθηκα στὸ χῶμα
Καὶ σύρθηκα στὴ γῆ.

Γιὰ νάβρω τὴ ψυχὴν σου
Στὴ συφορὰ μου ἱππία
Τὴν καταχθόνια λύρα
Τοῦ Μεφιστοφιλή.

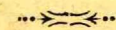
Στέφανος Μαρτζώκης.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

- Ὁ σκύλος κόκκαλι δὲν δαιεῖζει.
- Ἄν δὲν τὶ γυρᾷσῃ τὸ πεισὶ παποῦται δὲν τὸ κάνη.
- Ὁ κόκκορας λαλεῖ δυνατώτερα ἅμα βρίζεται ἐπάνω στὰ κεραμίδια τοῦ στητιοῦ του.
- Ἄν θὰ πάγῃ σήκωτα οὐλα γιὰ νὰ μὴ σὲ ποῦν καὶ κλέψῃ.
- Ὅποι μὲ σκέλλους κάθεται μὲ ψέλλους ασηκώνεται.
- Ὁ γέρω· κ' ἂν στολίξεται στὸν ἀνήφορο γνωρίζεται.

ΣΤΑΧΥΟΔΟΤΗΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΩΝ

Ἐν, δύο, πέρνει τέλος
τὴν καρδίᾳ μου τὴν πουλῶ,
— Τὴν πουλεῖς καὶ τί γυροῦεις
ἐν αὐτὴν παρακαλῶ;

Γιὰ ἕνα φίλημα τὴν δίδω
τρέ! πουλῆθηκε παιδιὰ.
Καὶ μὲ ἕνα φίλημα τοῦ
μεῦ τὴν πῆρε τὴν καρδίᾳ.
(Ἐκ τῶν τῆς Εὐεργουῆς θρητικῆς.)

ΓΕΛΩΤΕΣ

Διάλογος.
— Εἶμαι δυστυχῆς φίλε μου, ... γῆρας μὲ τρία παιδιὰ!

— Καὶ ἐγὼ τί νὰ ποῦ ποῦ τρία παιδιὰ καὶ τῆς γυναῖκα μου!

Ἄναιδῆς ὑπερέτρου.

Ἐπὶ τῆς εἰρήνης ἀποτόμῃς εἰς τὸ δωμάτιον τῶν κυρίων της.

Κουρῆ. Δὲν σοῦ εἶπα ἄρα νὰ κτυπᾷς τὴν θύραν πρὶν ἐμβῆς; ...

Ἐπὶ τῆς εἰρήνης. Ἠτοιχάσατε κυρίε, διότι δὲν εἶμαι τόσο ἀναιδῆς· βεβαιωθεῖτε ὅτι πρὶν ἐμβῶ κυττάζω πάντοτε ἀπὸ τὴν κληδαριά!

Ἐν τῷ κουρῆ.

Κουρῆ. Διὰ τί, κύριε, τὰ μαλλιά σας εἶνε ἄπυρα καὶ τὸ μουστάκι σας μαῦρο.

Πελάτης. Διότι τὸ μουστάκι μου γεννήθηκε εἴκοσι χρόνια ὑστερὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά μου· ἀλλὰ δὲν μοὶ λέγεις σὺ διὰ τί τὸ μουστάκι σου εἶνε ἄπυρο καὶ τὰ μαλλιά σου μαῦρα.

Ὁ κουρῆς δὲν ἀπαντᾷ.

Πελάτης. Νὰ σοῦ ποῦ ἐγὼ διότι φίλε μου θὰ ἔκμηες μεγαλειώτερων γῆσι τοῦ στόματος ἢ τῆς κεφαλῆς σου θὰ ὑπῆρξες δηλαδὴ πάντοτε ... φλύαρος!

Ἰατρός κωνήγος.

Ἰατρός τις προσκληθεῖς, νὰ ἐπισκεφθῇ φίλον ἀσθεῖ ἢ εἰς Κηφισίαν ἐποφελεῖται τῆς εὐκαιρίας καὶ λαμβάνει μεθ' ἐξουτοῦ καὶ τὸ ὄπλον τοῦ ἵνα κωνήγῃ.

Παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ συναντᾷ εἰς φίλος του

— Ἐ ποῦ πᾶς τόσοσν πρὸς τῷ λέγει.

— Στῆ Κηφισίᾳ, νὰ ἐπισκεφθῶ εἶμαι ἀσθενῆ.

— Καὶ ἐφοβήθης μήπως δὲν τὸν πετύχῃς μὲ τὰ γιαντρικά... διακίπτει ὁ φίλος τοῦ παρατηροῦν περιέργως τὸ ὄπλον τοῦ ἱατροῦ.

(Ἐστᾶλη ἐκ Παιριαιῶς ὑπὸ I. Βαλτάκου.)

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΗΠΟΔΕΣ

Λύσεις

Ναπολέων.

Ἰσθμὸς ἀπάντησεν εἰ ἐξῆς

M. Μανιατόπουλος, ἱστορὸς φίλος, Νέος διδάσκαλος,

Ἰππότης δὲ Ναζάκ, Ἐρεβώδης νύξ, Ψαροπούλα, Φ. ἀκτὴ, Ρ. καρδία, Λόρδος Βύρων, Εὐτυχὴς θνητὴ, Λευκὴ Δελλιέρ, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ (Μέθανα), Γυφτοπούλα, Ν. Βοναπάρτης (Χανιά), Ωρ. Γαλάτεια, Α. καρδία, Λουκία Λαμερμούρ, Ἄγ. τῆς Ἐλπίδας, Ἀγραμπέλη, Π. Τζάλμας, Ἐρβ. Σοβαδόν, Ρ. μπερέτα, Γ. Ἀγιάννης, Θ. εἰμαρμένης, Ἀνθοφόρον κἀνιστρον, Τρελλοῦλα, Μυσοωτίς, Ἑλλ. ψυχὴ, Κραῦτσίκερ, Ἴπ. δὲ Βωδρῦ, Ἀμμώδης ἔρημος, Πλάνης ἀμ. ἐρήμου, Ἰωακείμ Μονμπάρ (Ἀργιστόλιον), Παπαροῦνα, Ἀλάμπρα, καὶ Σβυσμ. ἀστέρι (Ρέθυμον.)

Βραβεύεται δὲ ἡ Ἐρβερ. Σοβαδόν.

Προτεινόμενα

Ἡ ὠραία Γαλάτεια προτείνει τὸ ἐξῆς αἰνιγμα.

Θεὸς εἶνε τὸ πρῶτόν μου
ἄνθη τὰ δυὸ ἴστερνά μου
πόλιν τινὰ ἐτίμησα
πάλαι μὲ τ' ὄνομά μου.

Εἰς τὸν λῦτην δοθήσεται ἐν φιαλίδιον ἀρώμα-
τος.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν. Ἡ ψαροπούλα μὲ τὴν Ρ. καρδίαν. ἡ Φ. ἀκτὴ μὲ τὴν Ρ. καρδίαν (διὰ 10 τευχῶν) Ἀνθοῦσαν νεότητα, Μποέμ Ροβέρτον Χούμπαρ, καὶ Ἐράστριαν τῆς Φύσεως. ἡ Ρ. καρδία, μὲ τὴν Ἐλπίδ. Ἀρσακειάδα, Πληγ. καρδίαν, καὶ Ροζ. δὲ Λουσερόλ. ἡ Εὐτυχ. θνητὴ μὲ τὸν Λῆ—Χοῦ—Τσάγκ, Φλύαρον, Ἰππότην Ρολάνδον, Lisadaigle, Ἰππ. δὲ Ναζάκ, Π. φίλον, Ἀπογοητευμένον καὶ Μαρμαρυγ. ἀστέρος. ἡ Λευκὴ Δελλιέρ μὲ τὸν Μαρκιρ. ἀστέρα, Σβυσμένο ἀστέρι, Αἶνον, Πιστόν φίλον, Κραϊτσίκερ, Ἰππ. δὲ Ναζάκ καὶ Ρ. καρδίαν ἡ Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ μὲ τὴν Ρ. μπερέτα Ἄγ. τοῦ ἔαρος, καὶ Ν. Βοναπάρτην ἡ Γυφτοπούλα μὲ τὸ Θ. εἰμαρμένης, Ρ. μπερέτα, Ἀλάμπραν, Π. Τζάλμας, Ν. Βοναπάρτην, Κ. καρδιῶν, Σαλθατόρον, Ἰππότην δὲ Ναζάκ Μαρκέλλαν καὶ Τραγιάσκαν ἡ Ἑλλ. ναυαρχίς μὲ τὸν Τ. Χαλιούλιαν (διὰ 10 τευχῶν) καὶ Πυγμαλίωνα (διὰ 10 τευχῶν). ὁ Ν. Βοναπάρτης μὲ τὴν Ἀν.

Πατητίων, Σβυσ. ἀστέρι, Τρελλὴν καρδίαν καὶ Ἑλλ. Ναυαρχίδα ἡ Π. Τραγιάσκα (Νεμέα) μὲ τὸν Κραῦτσίκερ, Ἐρ. νύκτα, Λ. Χ. Τσάγκ. Θ. αὔραν, Ν. Βοναπάρτην, Ἰπ. Ρολάνδον Ἀνθοφόρ. κἀνιστρον, Εὐτυχ. θνητὴν, Λευκὴν Δελλιέρ, Π. φίλον, Ἰπ. δὲ Ναζάκ, Παπαροῦναν καὶ Ἀλάμπραν ὁ Γιαν. Ἀγιάννης μὲ τὴν Τρελλοῦλαν, Ἀλφόνσον Hautempsperg καὶ Κ. καρδιῶν. ὁ Μ. ἀστὴρ μὲ τὴν Ἀνοικτὴν καρδίαν, Τ. καρδίαν καὶ Ἀλάμπραν ὁ Ρ. Δελατοῦρ μὲ τὴν Γυφτοπούλαν, Ρ. μπερέταν, Ἐλ Ἀρσακειάδα, καὶ Ρ. καρδίαν ἡ Φιλέρημος Τρυγῶν μὲ τὸν Σαλθατόρον, Θῦμα εἰμαρμένης καὶ Φιλέρημον κύκνον. Ἡ Ἀργυρᾶ σφριρίτρα μὲ τὸν Φιλέρημον κύκνον ἡ Μαρκέλλα μὲ τὸν Ἄγγελον τοῦ ἔαρος ὁ Φιλέρημος κύκνος μὲ τὴν Μαρκέλλα, Ποιητ. Τραγιάτκα, Ἄγγελον τοῦ ἔαρος, Ξανθὴν βρασιλίσσαν, Ἀποπτᾶσαν ἐλπίδα, Σ. καρδίαν, Ρ. μπερέτα, Εὐτ. θνητὴν Παπαροῦναν καὶ Ἀλάμπραν ὁ Μ. ἀστὴρ μὲ τὴν Μυσοωτίδα, Παπαροῦναν, Ἐρεβώδη νύκτα, Θ. νεότητα, Μαρκέλλαν καὶ Καλλιτέχνηδα.

— Ἡ Ποιητ. Τραγιάσκα παρακαλεῖ τοὺς ἔχοντας νὰ λάβωσι παρ' αὐτῆς μικρομηνύματα ὅπως εἰδοποιήσωσι τὰ Γραφεῖά μας,

— Ὁ Ν. Βοναπάρτης παρακαλεῖ τὴν Β. τῆς νυκτὸς ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τὰ πρό ὃ σχεδὸν μηνῶν ἀποσταλέντα μικρομηνύματά του ἄλλως ἢς ἐπιστρέψῃ αὐτά. Ἐπίσης καὶ ὁ Π. Τζάλμας τὴν Νύμφην τῶν Δασῶν, Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Σεληνολάτριδα, Κόκ. Γεράκι, Θάλ. νεότητα, Β. νυκτὸς καὶ ἐρῶσαν νεάνιδα.

— Ἡ Διευθύνσις διὰ τὰ ἐγειρόμενα παράπονα ἀναγκάζεται ν' ἀποκλείῃ τοῦ δικαίωματος τῆς ἀνταλλαγῆς πάντα ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἤθελον ἐγερθεῖ δικαία παράπονα. Εἶναι τῶ ὄντι κηκοθήεια τὸ νὰ λαμβάνῃ τις μικρομηνύματα καὶ νὰ μὴ ἀπαντᾷ. Οἱ πράττοντες τοῦτο θεωροῦνται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως ὡς κ λ ε π τ α ι.

— Πᾶς ἀλλάσων ψευδώνυμον δεόν νὰ ἀποστέλῃ τῇ Διευθύνσει καὶ λεπτὰ 50 ἄλλως ἢ ἀλλαγὴ δὲν γίνεταί δεκτὴ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἐξεδόθη νέον περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡὼς» τῶ εὐχόμεθα καλὴν πρόσοδον.

— Ἐν τῇ στήλῃ τῶν διαφόρων δημοσιεύονται διάφοροι τῶν συνδρομητῶν ἀγγελίαι, εἰδήσεις, κτλ. κτλ. Προπληρώνεται δ' ἕκαστος στίχος λεπτὰ 25.